

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.P.N.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované **ze dne 29. 8. 2016, čj. MV-101416-7/SO-2016**,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 5. 10. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2016, čj. MV-101416-7/SO-2016 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*ministerstvo*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 26. 4. 2016, čj.

OAM-35732-15/DP-2015 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu (výrok I.); a dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území (výrok II.). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

[II] Žaloba

Žalobce zásadním způsobem nesouhlasil s argumentací žalované, kterou odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení, dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

Z rozhodnutí žalované vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta proto, že žalobce údajně (dle názoru správních orgánů) neplnil účel pobytu a byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území. S tímto žalobce zásadním způsobem nesouhlasil a k věci uvedl následující.

Předně podotkl, že prvoinstanční správní orgán (a následně i žalovaná) dovodil své závěry pouze z žalobcova výsledku. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, čj. MV-76243-6/SO-2016. V tomto skutkově téměř totožném případě zaujala žalovaná následující stanovisko: „Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Komise shledala, že v posuzovaném případě správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když konstatoval, že účastník řízení nepodniká, vykonává závislou práci, a tudíž neplní účel povoleného pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Jediným důkazem zde byl výsledek účastníka řízení, přičemž podle § 103 písm. s) zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec povinen na požádání prokázat provozování živnosti (pozn. odvolatele: nebo výkon jiné podnikatelské činnosti). Důkazní břemeno je tedy na straně účastníka řízení, správní orgán I. stupně však takovou výzvu účastníku řízení neučinil.“ V citovaném rozhodnutí se dále uvádí: „Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně učinil v posuzovaném případě závěr týkající se činnosti účastníka řízení toliko na popisu činnosti účastníka řízení, který poskytl při výsledku a který správní orgán I. stupně učinil, aniž by mu byly známy bližší okolnosti právních vztahů, které při činnosti účastníka řízení pro lom Horní Dvorce vznikaly mezi ním a tímto subjektem. Odpovědi účastníka řízení na dotazy správního orgánu I. stupně při výsledku byly obecné, konkrétních právních vztahů se nedotýkaly. Správní spis tedy neobsahuje žádný podklad, z něhož by bylo možno spolehlivě dovodit, že mezi zadavateli konkrétních prací v

lomu Horní Dvorce a účastníkem řízení vznikaly právní vztahy, v jejichž rámci fakticky docházelo k realizaci závislé práce v pracovněprávním vztahu.“

Žalobce doplnil, že je cizincem a z důvodu jazykové bariéry a absence dokonalé znalosti české právní terminologie pak není možné jeho výroky z protokolu o výsledku brát doslovně a jako jediný podklad pro posouzení výkonu podnikání, resp. závislé činnosti. A to ani v případě, že výsledku byl účasten tlumočník, neboť v případě právních termínů nejde o jejich čistý překlad, ale důležité je především jejich správné využití a porozumění nuancí mezi nimi.

Co se týká prokázání nelegálního zaměstnávání, žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, který definuje institut závislé práce následovně: *„Společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků - zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném stavu.“*

K prokázání výkonu nelegální práce na základě provedeného jediného výsledku a jeho způsobilosti prokázat nelegální zaměstnávání, žalobce dále zmínil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2014, čj. 30 A 18/2014-80, kde se uvádí: *„K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě dospět k závěru, zda se jednalo o závislou, resp. nelegální práci, je nezbytné, aby byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zjištěný skutkový stav musí skýtat oporu pro jednoznačný závěr o tom, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti.“*

Dle výše zmíněného tedy nelze objektivně dovozovat výkon závislé, resp. nelegální práce na základě jediného výsledku, zejména s odkazem na nároky dokazování, a to soustavnost výkonu práce, výkon práce pro zaměstnavatele a podle jeho pokynů. Z tohoto důvodu žalobce pokládal napadané rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Žalobce dále citoval z výše uvedeného rozhodnutí žalované následující: *„Komise považuje zjištění správního orgánu I. stupně za nedostatečné, když nebylo vyžádáno vyjádření příslušného úřadu práce, Oblastního inspektorátu pro Jihočeský kraj a Vysočinu či jinými důkazními prostředky prokázáno naplnění skutkové podstaty neplnění účelu pobytu a výkonu závislé, resp. nelegální práce. Správní orgán I. stupně nezjistil, zda byl účastník řízení po celou dobu svého podnikání přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení a platil zálohy na*

pojistné, resp. zda plnil své daňové povinnosti vůči finančnímu úřadu. Nebylo tak prokázáno s dostatečnou mírou jistoty, v jakém rozsahu účastník řízení skutečně vykonával podnikatelskou činnost.“

Žalobce měl za to, že nad rámec výše uvedeného tato citace opětovně jasně dokládá, že jak správní orgán prvního stupně, tak následně žalovaná naprosto nedostatečně zjistily skutkový stav a bez dostatečných podkladů vydaly nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí, které bylo též v rozporu s jednou ze základních zásad postupu správních orgánů, a sice zásadou legitimacy očekávání stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobce měl dále za to, že z citovaného rozhodnutí žalované jasně vyplývá, že sám správní orgán prvního stupně ani žalovaná nebyly oprávněny rozhodnout o tom, že došlo k výkonu nelegální práce. Žalobce již v odvolání namítal, že posouzení, zda se jedná o výkon podnikání či výkon závislé, resp. nelegální práce považuje za předběžnou otázku, jejíž rozhodnutí nepřísluší správnímu orgánu prvního stupně ani žalované. Žalovaná ve svém rozhodnutí sice argumentuje ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, které sice stanovuje možnost učinit si úsudek, avšak z této možnosti výslovně vylučuje úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt. Vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce je správním deliktem, nepřísluší správnímu orgánu prvního stupně ani žalované ve svém rozhodnutí tvrdit jeho spáchání a na základě toho zamítnout žalobcovu žádost, pokud nebylo příslušným inspektorátem práce vydáno pravomocné rozhodnutí o spáchání takového deliktu.

Žalovaná také potvrdila názor správního orgánu prvního stupně, a sice že má za prokázané, že žalobce neplnil účel pobytu v období od 9. 12. 2013 do 8. 12. 2015. Z celého odůvodnění napadaných rozhodnutí však neplyne jediný důkazní prostředek, na základě kterého se dá tento závěr spolehlivě prokázat. Opět je tento závěr dovozován pouze z žalobcova výsledku bez dalšího skutkového zjišťování ze strany správního orgánu.

Žalobce též nadále trvá na tom, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a následně i rozhodnutím žalované došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Přestože správní orgán i žalovaná věnovaly posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života na první pohled dostatek prostoru, obsahově přiměřenost dopadu rozhodnutí naprosto nedostatečně odůvodnily. Jak již žalobce uvedl ve svém odvolání, dle § 174a zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen: „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“ Pro úplnost uvádí, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona

o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“.

Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti pak žalobce znovu připomíná § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních, tak jak správní orgán v tomto případě bezpochyby činil. Žalovaná však, místo vypořádání se s konkrétními námitkami žalobce, které uvedl v odvolání (např. nepodloženost tvrzení, že za více než sedm let pobytu na území nemohlo dojít k vybudování pevných socio-kulturních vazeb v České republice, že se mu bude vést v zemi původu v podstatě lépe, neboť zde má rodinné zázemí, případně protože manželce žalobce byla též zamítnuta žádost o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, mohou společně žít v zemi původu atd.), tyto skutkově naprosto nepodložené domněnky jen opakuje, resp. k nim dodává, že žalobci nic nebrání požádat o jinou formu povolení k pobytu, že je v produktivním věku a může bez problémů podnikat nebo pracovat v domovském státě a že převážnou část života strávil ve Vietnamu, a tudíž zde má stále dostatečné vazby. Žalobce opětovně namítal, že se správní orgán dopustil postupu v rozporu se zákonem, který následně žalovaná aprobovala.

Není přípustné, aby správní orgány své závěry opíraly pouze o domněnky a dohady bez dostatečně zjištěného skutkového stavu, tak jak požaduje § 3 správního řádu. K argumentaci o přiměřenosti pobytu z důvodu, že nic nebrání podání žádosti o jiné pobytové oprávnění, žalobce uvedl, že správním orgánům jistě musí být známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu a lhůt, které má Ministerstvo vnitra pro vyřízení případných žádosti o pobyt. A následně fakt, že Ministerstvo vnitra není schopno téměř ve všech případech tyto lhůty dodržet a ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je s ohledem na přehlčení jak Ministerstva vnitra, tak soudů často neúčinná. Žalobce je ztrátou povolení k dlouhodobému de facto nucen vycestovat do země původu a vzhledem k výše uvedenému je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což může mít značné důsledky na jeho sociální vazby a ekonomické aktivity na území republiky. Žalobce též opětovně uvádí, že považuje za naprosto bezprecedentní odůvodňovat přiměřenost dopadů rozhodnutí argumentací, že manželce žalobce bylo též zamítnuto pobytové oprávnění, a to v době kdy toto rozhodnutí nebylo pravomocné. Žalovaná místo vypořádání se s touto námitkou pouze tuto argumentaci přejala do odůvodnění svého rozhodnutí.

Žalobce tedy namítal naprostou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, a dále porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaná nevypořádala ani s námitkami, ani se všemi aspekty přiměřenosti dopadů rozhodnutí, tak jak je výše uvedeno.

[III] Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 29. 11. 2016 nesouhlasila s tím, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná byla toho názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem, jakož i zákonem o pobytu cizinců, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny.

K provedenému výsledku žalovaná uvedla, že žalobce byl před podáním výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 18 odst. 1 správního řádu poučen mimo jiné o tom, že je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet, tudíž měla žalovaná za to, že výslech žalobce je věrohodným důkazem. Žalobcova sdělení zaznamenaná v protokolu o výsledku ze dne 24. 3. 2016 považuje za pravdivá a nelze mít o nich pochyb. Navíc pravdivost a správnost veškerých sdělených informací byla stvrzena vlastnoručním podpisem žalobce a u výsledku byl přítomen i tlumočník. Žalovaná měla za to, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

K námitce, že správní orgány obou stupňů nebyly oprávněny rozhodnout o tom, že došlo k výkonu nelegální práce, žalovaná jednak odkázala na str. 4 a 5 prvoinstančního rozhodnutí a rovněž na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde se správní orgány otázky týkající se postihu a zjišťování výkonu nelegální práce věnovaly.

Stran přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná opět odkázala na napadené rozhodnutí, kde se této otázce obsáhle věnovala na str. 7 a 8. Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Pro úplnost žalovaná uvedla, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a navrhuje žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 24. 11. 2017 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se nařízeného jednání nezúčastnila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Dle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců, k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 4 písm. b).

Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.

Dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 26. 10. 2015 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K ní připojil výpis z živnostenského rejstříku, doklad o zajištění ubytování na adrese Ch., S. 24, potvrzení o zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení Finančního úřadu pro Karlovarský kraj o neexistenci daňových nedoplatků, smlouvu o sjednání zdravotního pojištění, kopii cestovního dokladu, platební výměry Finančního úřadu pro Karlovarský kraj na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2014 adresované žalobci a jeho manželce (T.H.Q.). Z výpisu z evidence cizinců vyplývá, že žalobce měl poslední povolený pobyt na území České republiky od 9. 12. 2013 do 8. 12. 2015 za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. V České republice měl žalobce manželku, která zde měla v období od 22. 12. 2013 do 21. 12. 2015 povolen rovněž dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Další rodinné vazby žalobce na území ČR nemá.

Dne 24. 3. 2016 byl ministerstvem proveden za účasti tlumočníka výslech žalobce, v rámci kterého žalobce mimo jiné uvedl, že v ČR má povolen pobyt od roku 2008 za účelem podnikání. Po příjezdu do ČR bydlel v Teplicích a prodával potraviny, poté se přestěhoval do Tachova, kde ve stánku prodával textil, a potom se odstěhoval do Chodova, kde zkoušel podnikat. Protože mu podnikání nešlo, začal pracovat v továrně KH Chodov. Poslední povolený dlouhodobý pobyt měl od prosince 2013 do prosince 2015 za účelem podnikání. Po celou tuto dobu pracoval v továrně KH Chodov. Na dotaz správního orgánu, kde a v čem žalobce v roce 2013, 2014 a 2015 podnikal, a zda podnikal po celý rok 2013, 2014 a 2015, žalobce odpověděl, že po celý rok 2013, 2014, 2015 i v současnosti pracuje v továrně v závodě KH Chodov. Povolení úřadu práce nikdy neměl, pracuje na základě uzavřené smlouvy. Tuto smlouvu uzavírá vždy na jeden měsíc s firmou, jejíž název neví, měl by být uveden na fakturách. Faktury mu vystavuje stejná firma jako ta, s níž uzavírá každý měsíc smlouvu. V této firmě jsou od roku 2013 stále stejné osoby a přes tuto firmu žalobce pracuje v továrně KH Chodov již od roku 2013 do současnosti. Od roku 2013 chodí pravidelně do práce, pracuje pravidelně na 12 hodinové směny od 8:00 – 20:00 hod. nebo od 20:00 do 8:00 hod. Občas, když nebyla práce, se stalo, že žalobce nebyl jeden nebo dva dny v měsíci v práci. Soboty neděle a svátky žalobce do práce nechodí. Docházka do práce je sledována tak, že při příchodu a odchodu z práce musí žalobce přiložit prst na snímač a ten podle otisku zaznamená jeho docházku. Ve smlouvě má žalobce stanovenou hodinovou mzdu 100,- Kč a vyplácen je dle odpracovaných hodin podle docházky do zaměstnání. Pokud dělá přesčasy, je vyplácen podle počtu hodin přesčasu jinak, než je ve smlouvě. V továrně se dělají součástky do vozidel. Práci žalobci přiděluje mistr podle toho, co je třeba každý den udělat, dle pokynů mistra střídá žalobce různá pracoviště. Mistr kontroluje jeho práci. Od továrny dostává žalobce pracovní oděv, všechno nářadí potřebné pro práci, v továrně žalobce žádné své pracovní pomůcky nepoužívá. Ohledně výdělku žalobce uvedl, že je vyplácen podle odpracovaných hodin, žádný doklad pro firmu, která mu vystavuje faktury, nedostává. Jak agentura získá přehled o počtu odpracovaných hodin, žalobce nevěděl. Měsíčně je mu vyplacena průměrně částka 25.000 – 30.000,- Kč hrubého, z této částky si hradí sociální a zdravotní pojištění. Od agentury dostává pouze faktury, výplatní pásky nedostává.

Žalobce správnímu orgánu posléze předložil smlouvu o dílo (35) uzavřenou mezi ním jakožto zhotovitelem díla na straně jedné a objednatelem – S & L Personalservice s.r.o., Tachov, nám. Republiky 86, fakturu vystavenou objednatelem S & L Personalservice s.r.o., jejímž předmětem je smlouva o dílo 35 za cenu 30.700,- Kč, a žalobcovo čestné prohlášení, že fakturu za únor 2016 obdrží až v dubnu 2016.

Prvostupňový správní orgán v rámci správního řízení dospěl k závěru, že žalobcova činnost ve firmě KH Chodov tak, jak ji popsal v rámci provedeného výslechu, není podnikáním, resp. výkonem živnosti, neboť žalobce tuto činnost sice vykonává osobně a za účelem dosažení zisku, ale nikoliv samostatně a na vlastní odpovědnost. Správní orgán I. stupně dne 26. 4. 2016 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítl, neboť žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu a byla zjištěna jiná závažná

překážka pobytu cizince na území. Dne 19. 5. 2016 podal žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí včasné blanketní odvolání, které dne 9. 6. 2016 doplnil o odůvodnění.

Žalobce v odvolání uplatnil obdobné námitky jako v žalobě, a to, že plní účel dlouhodobého pobytu a nevykonává závislou, resp. nelegální práci. Posouzení otázky, zda se jedná o podnikání či závislou činnost, je podle žalobce předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu. Žalobce vyčítal správnímu orgánu, že ve svých závěrech vycházel toliko z jeho výsledku, který interpretoval v rozporu se skutečným stavem a žalobcovými tvrzeními. Úvahy správního orgánu stran přiměřenosti zásahu prvoinstančního rozhodnutí do soukromého a rodinného života považoval žalobce za zcela nedostatečné. Žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí, dospěla k obdobnému závěru jako prvoinstanční správní orgán, a proto žalobcovo odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Zdejší soud rozsudkem ze dne 16. 8. 2016, čj. 30 A 169/2016 – 77, rozhodl o žalobě žalobcovy manželky, kterážto žaloba se obsahově i skutkově shodovala s věcí vedenou pod sp. zn. 30 A 170/2016. Soud nemá důvodu se od svého předchozího rozhodnutí názorově odchylovat, a proto závěry označeného rozsudku uplatnil i v tomto rozhodnutí. Nadto, rozsudek ze dne 16. 8. 2016, čj. 30 A 169/2016 – 77, obstál i v testu přezkumu před Nejvyšším správním soudem, který kasační stížnost proti rozsudku ze dne 16. 8. 2016, čj. 30 A 169/2016 – 77, zamítl rozsudkem ze dne 16. 10. 2017, čj. 6 Azs 302/2017 - 27. Obě zmíněná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz.

Prvoinstanční správní orgán zamítl žalobcovu žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná) ze dvou důvodů – *a)* neplnění účelu povoleného pobytu a *b)* zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území ČR.

Žalobce namítal, že správní orgán dovozuje své závěry pouze z jeho výpovědi a že z napadeného rozhodnutí neplyne jediný důkazní prostředek, na základě kterého lze spolehlivě prokázat, že neplnil účel pobytu v období od 9. 12. 2013 do 8. 12. 2015. Z důvodu jazykové bariéry a absence dokonalé znalosti české právní terminologie pak není možné jeho výroky z protokolu o výsledku brát doslovně a jako jediný podklad pro posouzení výkonu podnikání. Skutkový stav věci byl zjištěn nedostatečně a bez dostatečných podkladů bylo vydáno nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí.

Soud konstatuje, že není pochyb o tom, že účelem pobytu, o jehož prodloužení žalobce žádal, bylo podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Plnění účelu pobytu je jednou z podmínek nutných pro prodloužení povolení pobytu cizince na území ČR. Pokud cizinec účel, pro který mu bylo povolení uděleno, neplní, nelze pobyt prodloužit. Účel pobytu musí být naplněn skutečně, nikoli pouze formálně.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, z něhož vycházela též žalovaná, se podává, že „účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“

Prvoinstanční správní orgán se tudíž při posouzení žalobcovy žádosti správně zaobíral skutečností, zda žalobce plní účel svého pobytu. Za účelem zjištění skutečného stavu věci byl žalobce dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jak výše popsáno, vyslechnut.

Především na podkladě výpovědi žalobce pak správní orgány učinily závěr, s nímž se zcela ztotožňuje i soud, tj. že žalobce účel pobytu (samostatná výdělečná činnost) v době předchozího povoleného pobytu neplnil, neboť vykonával činnost závislou. Vzhledem k tomu, že se v daném řízení jedná o řízení o žádosti žalobce, bylo žalobcovou povinností tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí věci, přičemž nelze klást k tíži správním orgánům, že z výpovědi žalobce při rozhodování věci samé vycházely. Lze připustit, že v průběhu výsledku, kdy bylo tlumočeno z vietnamského do českého jazyka, nemuselo vždy dojít k použití adekvátní české právní terminologie. Pro věc samotnou je ovšem rozhodné, že celkový závěr o tom, že žalobce nepodnikal, nýbrž vykonával závislou činnost, byl učiněn na základě dalších okolností, které se činnosti žalobce týkaly. Na nesplnění všech kumulativních podmínek k tomu, aby bylo možno žalobce považovat za podnikatele, resp. za osobu provozující živnost, ukazovala především žalobcova odpověď na otázku ohledně jeho podnikání od roku 2013, jak byla popsána výše. Stěžejní pro závěry správních orgánů, že žalobce nepodniká, respektive neprovozuje živnost, bylo zjištění, že žalobce nevykonává činnost samostatně (dle slov žalobce mu práci přiděluje mistr podle toho, co je třeba každý den udělat, dle pokynů mistra střídá žalobce různá pracoviště), ani na vlastní odpovědnost (mistr kontroluje práci žalobce, což reálně vylučuje možnost, že by byl žalobce odpovědný za plnění zakázky jako celku). Prvoinstanční správní orgán se v rozhodnutí podrobně zabýval znaky podnikání a dostatečně popsal, z jakých důvodů nebylo možno označit žalobcovu činnost za podnikání. Se závěry prvoinstančního správního orgánu stran neplnění účelu pobytu žalobcem se ztotožnila i žalovaná.

Soud konstatuje, že prvoinstanční správní orgán v rámci řízení dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil, pokud vyšel ze skutečností, které žalobce o způsobu realizace své pracovní činnosti na území ČR vypověděl v rámci výsledku, neboť není rozhodnějších skutečností než těch, které žalobce ke svému pracovnímu působení uváděl. Soud proto námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu neshledal důvodnou.

Žalobce dále vyjádřil názor, že správní orgány nebyly oprávněny rozhodnout o tom, že došlo k výkonu nelegální práce. Žalobce již v odvolání vyslovil přesvědčení, že

posouzení, zda se jednalo o výkon podnikání či výkon závislé, resp. nelegální práce, považuje za předběžnou otázku, jejíž rozhodnutí nepřísluší správním orgánům, přičemž zmínil rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2014, čj. 30 A 18/2014 – 80.

Totožnou námitkou se zabýval zdejší soud rovněž ve věci žaloby manželky žalobce vedené pod sp. zn. 30 A 169/2016, ke které zaujal následující názor: „Soud shledal, že při hodnocení činnosti žalobce pokročily správní orgány dále, než bylo nezbytné. Nezbytné bylo zjišťovat, zda žalobkyně naplňuje účel, tj. zda podniká na základě živnostenského oprávnění jako OSVČ. Správní orgány musely zodpovědět otázku, zda forma zapojení žalobkyně do pracovního procesu je či není podnikáním OSVČ, a dospěly k závěru, že není. Pro rozhodování v dané věci tak bylo důležité a plně dostačující zjistit, co její pracovní činnost nebyla: nebyla podnikáním OSVČ. Pokud správní orgán I. stupně i žalovaná pokročily, její pracovní zapojení dále řešily a zabývaly se tím, jestli se jedná nebo nejedná o výkon nelegální práce nebo o výkon zaměstnání vykazující znaky „švarcsystému“, jednalo se o skutečnost, která byla vskutku nadbytečná a která neměla právní význam pro posouzení žádosti žalobkyně. Učinily tedy krok navíc, který však nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí v dané věci. Na základě skutečnosti, že jádrem věci nebyla nelegální práce, její zjišťování a prokazování, soud dále nepřihlížel k argumentaci žalobkyně rozsudkem zdejšího soudu pod čj. 30 A 18/2014-80.

Podle žalobkyně byla nesprávně vypořádána i odvolací námitka, podle které si správní orgán v rozporu se zákonem osoboval pravomoc, která mu nepřísluší – posuzování toho, zda se jedná o výkon nelegální práce. Takové posouzení totiž představuje předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu.

Soud již výše uznal, že správní orgán I. stupně a žalovaná pokročily dále, než bylo nutné, když pro rozhodování ve věci bylo plně dostačující zjistit, že činnost žalobkyně nebyla podnikáním OSVČ. Pokud se správní orgán I. stupně i žalovaná zabývaly tím, jestli se jednalo nebo nejednalo o výkon nelegální práce, šlo o nadbytečný krok. Je pravdou, že předmět činnosti správního orgánu I. stupně a žalované nespádá do oblastí správního trestání a postihu nelegální práce a tyto tak nemají pravomoc činit si na základě svých zjištění další závěry. Na druhé straně postačilo, a to se také stalo, zodpovědět, co absentovalo – absentovalo zde podnikání formou činnosti OSVČ. O co se v případě žalobkyně jednalo ve skutečnosti, bylo nadbytečné zjišťovat a nebylo to rozhodné pro další osud řízení. Svým způsobem tak mohly správní orgány odvést pozornost od těžiště předmětu řízení, avšak tento procesní krok neměl v konečném důsledku pro žalobkyni žádné negativní dopady. Proto soud neshledal žalobní námitku důvodnou.“

I v tomto případě soud konstatuje, že pro žalobce neměly závěry správních orgánů ohledně nelegální práce v konečném důsledku negativní dopady, neboť žalobcově žádosti nebylo vyhověno již z důvodu neplnění účelu pobytu, a proto tuto námitku nelze označit za důvodnou.

Žalobce měl v neposlední řadě za to, že správní orgány ve svých rozhodnutích nedostatečně odůvodnily přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

Žalobce během výslechu ke svým osobním a rodinným poměrům uvedl, že je ženatý, děti nemá. Žádné rodinné příslušníky v ČR, kromě manželky, nemá. Ve vycestování do Vietnamu žádné závažné překážky nespatřuje.

Prvoinstanční správní orgán i žalovaná se dle názoru soudu dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dostatečně zabývaly, přičemž vycházely především z informací sdělených žalobcem v rámci jeho výslechu. V rozhodnutích mimo jiné zhodnotily délku pobytu žalobce na území ČR, věk žalobce, zaměřily se na jeho rodinné poměry, zabývaly se i jeho vazbami k ČR a uvedly, že mimo manželky nemá na území jiné rodinné příslušníky. Žalovaná poukázala i na možnost dalšího pobytu žalobce na území ČR formou jiného pobytového oprávnění. Obdobnými skutečnostmi se zabývaly správní orgány též v případě manželky žalobce, přičemž při soudním přezkumu napadených rozhodnutí nebyly argumenty žalobkyně shledány důvodnými. Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 16. 10. 2017, čj. 6 Azs 302/2017-27, s výše uvedeným souhlas, neboť k obdobné argumentaci žalobcovy manželky se vyjádřil takto: „[21] Co se týče dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, správní orgány vycházely opět z tvrzení samotné stěžovatelky, že na území České republiky má pouze manžela a staršího bratra a nejsou jí známy žádné překážky vycestování. Manžel stěžovatelky je přitom vietnamský státní občan, kterému byla zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ze stejných důvodů jako stěžovatelce. Správní orgány uzavřely, že stěžovatelka je v produktivním věku a svůj rodinný i pracovní život může realizovat v zemi původu. Tyto závěry zcela odpovídají skutečností zjištěným v průběhu správního řízení. [22] I zde je třeba připomenout, že je výhradně na cizinci, aby v řízení tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016 – 39). Stěžovatelka namítá nesprávnost a nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu. Nad rámec zjištěných skutečností však sama žádné konkrétní sociální a kulturní vazby netvrdí, a netvrdí ani žádné jiné skutečnosti, které by mohly mít na posouzení dopadů rozhodnutí do jejího soukromého či rodinného života vliv. Takovou skutečností není ani samo o sobě tvrzení, že na zdejším území pobývá již 7 let. [23] Případné problémy žadatelů při sjednávání termínu podání žádosti přes tzv. Visapoint nemají žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení, kterým je neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu neplnění účelu pobytu. Tyto problémy je nutné řešit právními prostředky ochrany v řízení o případné nové žádosti o pobytové oprávnění, resp. prostředky ochrany proti postupu zastupitelského úřadu v procesu nabírání žádostí.

Ani v tomto případě žalobce neuvedl žádné konkrétní sociální a kulturní vazby či další skutečnosti mající vliv na posouzení dopadů rozhodnutí do jeho života, a proto soud žalobcovu námitku mířící na porušení § 174a zákona o pobytu cizinců rovněž neshledal důvodnou.

Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 24. listopadu 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.